

Sæt sundhedsmedarbejderen i centrum

Mange var valgløfterne før valget i efteråret 2022 – især om hjælp til et blødende sundhedsvæsen. Personaleflugt, sygemeldinger, urimeligt lange ventelister og flere opgaver til primærsektoren var bare nogle af de problemstillinger, som den nye regering skulle finde løsninger til i det nye år.

I det seneste årti har den politiske debat handlet om ”patienten i centrum” og behandlingsgaranti. Det har blandt andet resulteret i milliarddyre supersygehuse uden egentlige arbejdsrum til lægerne, uden vagtværelser og uden konferencerum, fordi lægerne skulle være så tæt på patienterne som muligt. Måske gav det mening for planlæggerne, som nok aldrig har arbejdet på en sygehusafdeling, men for personalet på gulvet har det været nedslående at være vidne til.

Til gengæld har det knebet noget med at få fokus på medarbejderen i sundhedsvæsenet. Det har kostet dyrt på personalefronten. I dag mangler vi medarbejdere inden for stort set alle faggrupper – både på sygehusene og i almen praksis. Den 3. februar kom så en ny akutplan med 11 punkter.

Ud over valgløfterne om honorering af merarbejde og smidiggørelse af autorisation for udenlandsk arbejdskraft er der lovende toner om bedre rammer for at få et arbejdsliv med vagter i sundhedsvæsenet til at hænge sammen med et familieliv.

Set med almen praksis-brillerne på er forslaget om at udvide sygehusets behandlingsansvar til 72 timer et skridt i den rigtige retning. Det vil kunne aflaste primærsektoren ved genindlæggelser. Derudover skal sundhedsklynger prioriteres i samarbejdet mellem kommuner og almen praksis.

Desværre har der været mest fokus på at inddrage den private sygehussektor til at afvikle puklen efter covid-19. Man kan frygte, at de mange kroner, der flyder ud til privathospitalerne, vil lokke endnu flere af det udhungrede sundhedsfaglige personale derud – til bedre arbejdsvilkår uden nattevagter og underbemanding. Og jeg bebrejder dem ikke.

Arbejdsvilkårene er pressede i akutmodtagelserne og sengeafdelingerne. Her står unge læger ofte med et (for?) stort ansvar. Og sundhedspersonalet har så mange patienter, at akutte forværringer af sygdomme desværre ofte opdages for sent. Sådan er dagligdagen. Og det koster liv.

Skal vi ikke kræve bedre vilkår for alle medarbejdere i sundhedsvæsenet? Det kan ikke være rigtigt, at der skal lig på bordet, før der sker en forandring. Det er ikke muligt have ”patienten i centrum”, før sundhedsmedarbejderen har det godt. Hvis trivslen skal løftes varigt, kræver det mere end en akutplan. //

Skal vi ikke kræve bedre vilkår for alle medarbejdere i sundhedsvæsenet? Det kan ikke være rigtigt, at der skal lig på bordet, før der sker en forandring. Det er ikke muligt have ”patienten i centrum”, før sundhedsmedarbejderen har det godt. Hvis trivslen skal løftes varigt, kræver det mere end en akutplan. //

Lederen skrives på skift af chefredaktør og FYAM-redaktør. Lederen er et udtryk for skribentens holdning og udtrykker ikke nødvendigvis DSAM's holdning.